

bygherren at opføre et hus, der er større eller bedre udstyret, må henvises til at søge lån efter reglerne for det private parcelbyggeri, der belånes efter vurderingsprincipper (forslagets § 134).

Reglerne om lån til parcelbyggeri for mindre-bemidlede har også været anvendt på kommunernes og de sociale boligforetagenders opførelse af parcel- og rækkehuse med salg til mindre-bemidlede for øje, men omfanget af dette byggeri har hidtil været meget ringe.

Under byggestøtteleven af 1946 er der ansøgt om lån til følgende antal huse opført med salg for øje:

	Kommuner	Sociale boligforetagender
1946—47.....	121	53
1947—48.....	45	25
1948—49.....	68	0
1949—50.....	31	72
1950—51.....	35	0
1951—52.....	36	0
1952—53.....	134	12
1953—54.....	23	0
Ialt...	493	162

Man bør sikkert fremover søge at skabe større interesse hos de sociale boligforetagender for dette byggeri, ikke mindst fordi disse bygherrens store erfaringer på byggeriets område vil kunne bringe en gunstig påvirkning af parcelbyggeriet i retning af gode, billig huse, som kunne præge markedet og medvirke til at skaffe de mindre-bemidlede egne huse til en overkommelig pris.

Gennem de sociale boligforetagenders arbejde med disse huse ville det måske også være muligt at finde frem til rationelle hustyper, som kunne stilles til rådighed for interesserede bygherrer, der da ville have sikkerhed for, at disse „typetegninger“ opfyldte statslånsbetingelserne. Ved hjælp af „typetegningerne“ ville man også med langt større sikkerhed kunne opstille finansieringsplaner og bygherren ville derved på forhånd med større nøjagtighed, end tilfældet er i dag, kunne skaffe sig oplysninger om byggeriets bekostelighed.

Til § 126.

Reglerne svarer til bl. §§ 37 og 39.

Reglen i bl. § 39 om, at mindre-bemidlede personer med børnerig familie, hvis forholdene taler derfor, kan opnå statslån til en lånegrænse på 90 pct. af anskaffelsessummen, hvis kommunegaranti nægtes, er udgået. Reglen har kun været anvendt i ganske få tilfælde og er uden praktisk betydning.

Man har i forslaget fremhævet, at lån — såvel til mindre-bemidlede bygherrer som til kommuner og sociale boligforetagender — kun kan ydes til opførelse af huse af mindre størrelse og med beskedent udstyr.

Til § 127.

Reglerne, der svarer til bl. § 38, er omarbejdet i meget vidt omfang, og der henvises herom bl. a. til bemærkningerne ovenfor under VII 15.

Man har i forslaget såvel i parcelbyggeriet for mindre-bemidlede som i det private parcelbyggeri indført den ordning, at bruttoetagearealet udmåles som udnytteligt areal — i stedet for som hidtil som faktisk udnyttet areal — for at hindre misbrug, idet man ofte har været ude for, at huse, der er projekteret med et faktisk udnyttet areal, der ligger indenfor de fastsatte grænser, umiddelbart efter lånets udbetaling bliver udvidet, således at huset i den endelige skikkelse ikke kunne være blevet belånt.

Da man fortsat må regne med, at den gennemsnitlige husstørrelse ikke vil nå op på 110 m², har man i § 126 udtrykkeligt anført, at husene skal være med beskedent udstyr, således at ministeriet nu ved administrationen af reglerne har mulighed for at nægte at yde lån, såfremt husene er af en sådan karakter, at de ikke falder ind under den kategori, som det er hensigten at belåne.

Det maksimumsareal på 200 m², der er fastsat for 2-familiehuse, er fastsat efter det areal, der vil kunne udnyttes i tagetagen i huse, hvis stueejlighed er 110 m².

I den gældende lov er størrelsen af maksimumsbeløbene for håndværkerudgifterne forskellige, eftersom byggeriet opføres i hovedstadsområdet, i købstadskommunerne og de bymæssigt bebyggede dele af landkommunerne uden for hovedstadsområdet og i landkommunerne uden for de bymæssigt bebyggede områder.

I tidens løb er konstateret en vis udjævning af byggeprisniveauet i de forskellige dele af landet, og opdelingen, som den er foretaget i den gældende byggestøtteleven, kan ikke anses for rationel, idet forskelle i byggeprisniveauet ikke følger de grænser, der er lagt i lovbestemmelsen.

Man har derfor valgt at foreslå gennemført fælles maksimumsbeløb for hele landet.

Ifølge bl. § 38 kan grænserne for håndværkerudgifterne forhøjes med et beløb på oprindelig indtil 2 000 kr. — senere forhøjet til 3 000 kr. — til dækning af merudgifter ved særlige kvalitetsforbedringer af husene. Da disse kvalitetsforbedringer nu gennemføres i den altovervejende del af